

Một Chuyến về Thăm Mẹ Với Nhiều Bài Học

viết cho các cháu và hai đệ tử.

Nếu tôi nhớ không lầm thì từ cái tết năm Nhâm Tý 1972 đã ăn tết xa nhà cho đến năm nay tết Ất Mùi 2015 mới về thăm Mẹ và ăn tết bên Mẹ, 43 năm qua nhanh thật!. Nhớ lại đêm giao thừa năm Nhâm Tý 1972 khi nghe bài hát “Xuân này Con Không Về” tới khúc “ ..nếu con không về chắc mẹ buồn lắm...” là lúc nước mắt tràn ra không cầm được, lúc này là 21 tuổi và là sinh viên sĩ quan đang đi chiến dịch tại quận Di Linh, tỉnh Lâm Đồng, đâu phải là con nít mà vẫn không cầm nước mắt được. Sao mà tình cảm nhiều thế !

Sau năm 1975 những lần tết về mà nghe Duy Khánh hát bài Xuân này Con Không Về thì không còn nước mắt tràn ra nữa mà cả người như mềm đi . Thế mới cho thấy một điều là những kỷ niệm êm đềm, hạnh phúc bên mẹ cha vào đêm giao thừa và đầu xuân của tuổi thơ đã trở thành một ấn tượng in sâu vào tiềm thức như bất biến.

Tết năm nay về lại thăm mẹ già và ăn tết bên mẹ không còn những cảm giác ngày xưa ấy, mẹ già ngủ trước giờ giao thừa và tôi cũng ngủ , không có tiếng hát của Duy Khánh qua bài Xuân này Con Không về mà nghe và thấy nhiều điều cần viết lên đây để chia sẻ cùng các cháu và hai đệ tử Hiệp – Thuận. Tôi đã nghe và thấy nhiều điều cần phải ghi lên đây để làm quà xuân Ất Mùi cho các cháu và chặt trong gia tộc:

1- Lời Chào:

Tục ngữ có câu: “ **Tiếng chào cao hơn mâm cỗ**”. Khi gặp một ai thì nói chào người đó, thí dụ: Thấy chị 5 tới nhà thì nói “ Chào chị 5, chị 5 khoẻ không” chỉ có mấy tiếng nói thôi mà cao hơn một mâm cơm với cao lương mỹ vị. Sau tiếng chào cần thêm vài tiếng nữa để sưởi ấm không khí và vui là “ chị 5 lúc này thấy đẹp gái hơn trước đó” ... Người ta biết mình nói đầy, nói đưa nhưng vẫn thích hơn là không nói gì hết... Cho nên một người hiểu biết cuộc sống này thì không bao giờ làm người xung quanh như anh chị em hay lảng giềng chê trách về điều này. Chỉ vài tiếng nói làm người đối diện hay khách tới nhà vui và thấy gần gũi thì tại sao không?.

Một người khôn ngoan thì không bao giờ để lộ tâm tư của mình cho người khác thấy. Càng ghét một ai đó thì không bao giờ để người đó biết mình ghét nó. Nên lời chào tạo được thân thiện, gần gũi, hoà bình và xoá tan được những hiểu lầm cần được tâm đắc và thực hành.

2- Lời Nói:

Lại tục ngữ có câu: **"Lời nói không mất tiền mua , lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau.."** Một người dễ thương không bao giờ nói làm mất lòng người khác hay làm người khác ghét mình. Nói gần, nói xa hay nói trên đầu người khác là hạng người ích kỷ, hẹp hòi và thiếu lương thiện nên tránh.

Cách nói chơi hay nói đùa tạo được một bầu không khí vui mà không một ai cảm thấy bị tổn thương danh dự hay mất mặt thì nên nói, còn nói trên đầu người khác hay đâm thọc thì không nên. Anh em trong gia đình thì phải nói sao cho thật thà và chính xác mà không làm người nghe bị xúc phạm thì mới là cách nói khôn ngoan.

Không Tử đã dạy: " Họa tùng khẩu xuất , bệnh tùng khẩu nhập" có nghĩa là tai họa tới với mình bởi lời nói của mình và bệnh họa đến là tại ăn uống. Trong nhân gian có câu: " Người khôn ăn nói dịu dàng dễ nghe" hay là " Ngọt mật chết ruồi...". Cho nên không được nói xéo, nói xuyên hay nói trên đầu anh em trong gia đình và bạn bè, phải lựa lời nói êm ngọt, thật khéo khi muốn giáo hoá hay cảm hóa một ai đó.

3- Cần Kiệm

Điều này nằm trong 9 điều Tâm Niệm "**Năm là Cần Kiệm tề gia**" dẫn giải như sau:

"Cần là cần mẫn, siêng năng làm việc, luôn năng động mà không làm biếng.

Kiệm là tiết kiệm, thí dụ kiếm được 100 đồng chỉ tiêu sài 40 đồng còn tiết kiệm được 60 đồng...Người tây phương có câu: " It does not a matter how much you earn but it is a serious matter how much you save ..."

Có nghĩa là: Vấn đề nghiêm trọng là tiết kiệm chứ không phải là kiếm được nhiều tiền. Từ đây cho thấy biết tiết kiệm thì khá giả, thí dụ: anh hai làm trong vòng 20 năm kiếm được 2 triệu đô mà không tiết kiệm được một đô nào hết thì vẫn nghèo hơn anh tư, trong khi đó anh tư kiếm được ít hơn anh hai 50% thì sau 20 năm kiếm được 1 triệu mà biết tiết kiệm nên anh tư dành được 500 ngàn đô sau 20 năm làm việc, còn anh hai không để dành

được một đô nào hết trong khi đó anh hai kiếm tiền nhiều hơn anh tư gấp đôi ...!

Tề gia: Ngày xưa Đức Khổng Tử đã dạy là làm một người quân tử thì phải biết: " Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ .." Có nghĩa là sau khi học hành lập thân, thành tài, nên danh rồi thì lập gia đình và phải biết quản lý gia đình từ vợ, con cái, việc làm của vợ chồng, việc học của con và kinh tế (một con gà bươi mà nhiều con gà mổ thì không khá nổi...!) Nếu không tề gia được cả đời lận đận, vất vả và ghé khó ...! Căn bản của tề gia là siêng năng làm việc cả hai vợ và chồng, phải biết tiết kiệm để lo cho con cái học hành và phòng khi có đau yếu, bệnh hoạn mà chạy thuốc thang... không phải bị lâm cảnh nợ nần , là Cần Kiệm vậy..."

Nông dân ở quê mà sau nhà không có vườn rau trồng những thứ rau răm, húng lủi, ngò, xả, ớt , chanh v...v... Mỗi thứ là phải mua về dùng thì chẳng có cần và kiệm gì cả !. Cho nên ai đó bị rầy là làm biếng, ăn sài sang thì không oan?

4- Nhân Đức

Trong 9 điều Tâm Niệm: “ **Thành người Nhân Đức mới là con ngoan**”

“...Là lòng thương người và tánh hiền hoà. Thương người và giúp người; Giúp người là làm điều tốt lành, lương thiện cho người, ban ơn và bố thí cho người mà không mong cầu đến đáp. Đối đãi nhau trong tình người và nghĩa làm người một cách chân thành và lương thiện là nhân đức, là gia đạo của nhà Lê vậy...”

Nếu có những gì mâu thuẫn hay tranh chấp thì nên ngồi lại với nhau mà tìm ra một giải pháp đồng thuận mà không được đơn phương dùng bạo lực để giải quyết vấn đề. Giải pháp của cái dao, cái búa hay vũ khí là một giải pháp mặc sách không nên dùng đến và không được phép dùng đến. Con người hơn con súc vật là biết nói và biết phải trái để hóa giải những khác biệt hay tranh chấp, nên phải hành xử như con người mà không được hành xử như con súc vật.

Không được làm mất nhân tính mỗi khi nóng giận hay mượn rượu để hành xử như súc vật mà phải hành xử và đối đãi nhau bằng tình người và nghĩa làm người để làm sáng ngời gia đạo cho các cháu, chắt noi theo.

Hai sự việc đã xảy ra không thể quên và không chấp nhận được:

(1) Đốn hơn bốn trăm cây bưởi trong vườn hương hoả

(2) Đập phá hàng rào trước nhà và tay vịn bằng inox quanh hàng ba nhà thờ gia tiên.

Hai hành động nói trên không có nhân tính là một vết nhơ trong gia tộc, cháu chắt, chít và những thế hệ sau nhớ đời mà tránh đừng để xảy ra lần thứ ba!.

5- Trách Nhiệm Của Người Quản Lý Hương Hỏa Gia Tộc:

Người quản lý hương hỏa của gia tộc phải có trách nhiệm gìn giữ và bảo quản tất cả những phần đất, vườn, nhà thờ, nền mộ và quỹ học bổng của gia tộc một cách tốt đẹp và vuông tròn như sau:

1- Phải đem sinh mạng ra để bảo vệ hương hỏa nếu bị tấn công hay đánh phá. Có nghĩa là phải ngăn cản và phản công một cách hiệu quả bất cứ ai xâm nhập và phá hoại gia sản của gia tộc.

2- Không được bán hay cầm cố hương hoả dưới mọi hình thức mà phải lưu truyền đời đời về sau một cách vuông tròn như nguyên sơ.

3- Phải được thay thế bởi người khác nếu tỏ ra tắc trách và bất xứng trong nhiệm vụ cúng kiến gia tiên và bảo quản hương hoả.

4- Điều hợp Quỹ Học Bổng một cách quang minh và chính đại.

5- Phải giúp đỡ tất cả các con, cháu và những thế hệ tiếp nối trong gia tộc học hết bậc đại học một cách bắt buộc.

Trên đây là quà xuân Ất Mùi cho các cháu và hai đệ tử của tôi, mong rằng những lời tâm huyết này giúp các cháu thu nhận được những thành tựu viên mãn trong cuộc đời để xứng đáng là hậu duệ của nhà Lê.

Lê Quang Đăng

Những ngày xuân Ất Mùi -2015